

Arrest

nr. 294 879 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KOKUR
Statiestraat 148/GV
2600 Berchem

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. KOKUR en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 april 2021. Op 27 april 2021 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 30 november 2022 met nummer X wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd

1.3. Op 13 januari 2023 dient de verzoekende partij haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 5 april 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Amarkhel, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U ging tot de negende graad naar school, maar u stopte in 1396 (21 maart 2017 – 20 maart 2018) omwille van het overlijden van uw vader. Een of twee jaar voor het overlijden van uw vader begon u sporadisch te werken voor de vaccinatiecampagne in uw regio. U werkte gemiddeld een keer per maand als vaccinateur waarbij u poliovaccins aan kinderen gaf. U zette deze activiteit voort ook na het overlijden van uw vader, en u werkte in totaal vijf of zes jaar voor de regionale vaccinatiecampagne. Toen u de laatste keer gecontacteerd werd om te gaan werken kreeg u tijdens de training te horen dat u in Katapur, een verder afgelegen regio in het district Surkhrod, zou moeten gaan werken. U verzette zich hier initieel tegen, doch ging u daarheen om te werken. Nadat u een aantal huizen bezocht had kwam u in het kruisvuur terecht van de taliban en de overheid. Nadat het gevecht stopte keerden u, en uw collega, elk terug naar uw eigen huis. Later in de middag ontving u een telefoontje van uw supervisor die u vroeg wat er was gebeurd en dat u en andere vrijwilligers gesommeerd waren door de taliban. Uw moeder hield u echter tegen, alsook uw oom [R.] die op dat moment in Kabul verbleef. Hij maande u aan het dorp te ontvluchten met uw familie en naar Kabul te komen, wat u ook deed. U kon uw supervisor niet meer bereiken maar hoorde van een andere vrijwilliger dat zij wel naar de taliban zijn gegaan maar nooit meer teruggekeerd zijn. U ontving hierna eveneens meerdere telefonische bedreigingen. Uw oom werd eveneens gebeld met dreigementen en hem werd gevraagd u te overhandigen. Uw oom besloot hierop dat u best zou vertrekken. U verliet eind augustus 2020 Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië en Frankrijk naar België, waar u op 26 april 2021 toe kwam. U diende de volgende dag, op 27 april 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban. Eind september/begin oktober verhuisde uw familie van Kabul terug naar het dorp Amarkhel. Uw oom [R.] werd in deze periode tevens gearresteerd door de taliban. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de volgende documenten neer: uw originele taskara voorzien van een gelegaliseerde vertaling, een kopie van de identificatiepagina van uw Afghaans nationaal paspoort, een originele attestatie van het dorps hoofd ter staving van uw herkomst, een kopie van uw bankkaart, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van uw Afghaanse medische documenten, een drietal fotoprints aangaande uw werk als vaccinateur alsook de originele verzendenvolpakkets. Op 2 november 2021 maakte u tevens per e-mail nog twee geluidsfragmenten over. Op 11 juli 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen moeilijkheden met de taliban noch liep u een risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. U tekende op 16 augustus 2022 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RvV of de Raad) tegen deze beslissing van het CGVS. Op 30 november 2022 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS daar ook zij geen geloof hechtte aan uw ingeroepen asielmotieven. U tekende geen cassatieberoep aan.

Zonder het Belgisch grondgebied te hebben verlaten dient u op 13 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in uw moeilijkheden met de taliban die voortvloeiden uit uw werk als (occasioneel) vaccinateur. U voegt bijkomend toe dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan daar uw paternale oom ontvoerd werd door de taliban en werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij u zou overleveren aan de taliban. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u een originele SD kaart neer met een video over het gevecht dat plaatsvond en de situatie van andere vaccinators beschrijven in Afghanistan, alsook een kopie van de garantiebrieven.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op 11 juli 2022 uw vorige, eerste, verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees daar uw verklaringen aangaande de ingeroepen problemen met de taliban doorspekt waren met onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties. De Raad bevestigde op 30 november 2022 per arrest de beslissing en de motieven van het CGVS. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van de RvV en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u door de taliban gevisieerd werd omwille van uw activiteiten als vaccineur en verdacht werd van spionage nadat er een gevecht uitbrak tijdens uw activiteiten als vaccineur. Uw verklaringen in onderhavig verzoek beperken zich tot een volharding in het reeds ongeloofwaardig bevonden relaas (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 17.03.2023, vraag 17). Waar u plots op de proppen komt met allerhande bijkomende kennis en informatie over elementen waar u in uw eerste verzoek amper verklaringen over wist af te leggen wijst het CGVS er bijkomend op dat dit louter post-factum verklaringen zijn. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraagrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter uw eerdere verklaringen herhaalt en een aanvullende uitleg tracht te verschaffen aangaande elementen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Het voorleggen van een originele SD kaart (map documenten – document 1) waar een video van desbetreffend gevecht op staat en/of de situatie van andere vaccineurs kan evenmin leiden tot een andere oordeelsvorming, daar ook dit element louter verband houdt met feiten die reeds ongeloofwaardig zijn geacht. Daarenboven is het onmogelijk om vast te stellen dat dit daadwerkelijk om het gevecht gaat waarin u betrokken bent geraakt daar u zelf niet te zien bent op de video. Ook de situatie van de vaccineurs heeft geen betrekking op uzelf (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 17.03.2023, vraag 19). Daarenboven wijst het CGVS erop dat het hoogst opmerkelijk is dat u pas heden deze video van het gevecht voorlegt. Het CGVS wijst u er evenwel op dat u ertoe gebonden bent alle essentiële elementen zo snel mogelijk voor te leggen. Dat u deze video, die volgens u verbonden is aan de kern van uw relaas, pas een tweetal jaar na de indiening van uw eerste verzoek om internationale bescherming neerlegt kan dan ook niet overtuigen.

Aangaande de kopie van garantiebrief van de taliban die u heden voorlegt merkt het CGVS vooreerst op dat uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) bovendien blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De bewijswaarde van de brief is aldus bijzonder relatief. Daarenboven wijst het CGVS erop dat ook dit document verbonden is aan een element uit uw relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Zo besliste het CGVS en bevestigde de Raad, dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de vermeende ontvoering van uw paternale oom (RvV, arrest 279.797, p.17-18). Dat u nu een garantiebrief voorlegt waarvan u stelt dat uw oom op basis hiervan zijn vrijlating heeft kunnen bewerkstelligen houdt dan ook geen steek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_

Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_OI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te

hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze gedurende verschillende jaren sporadisch werkte als vaccinateur op verschillende plaatsen in Afghanistan. Tijdens haar werk kwam ze in het kruisvuur terecht van de taliban en de overheid. Zij en andere vrijwilligers werden gesommeerd door de taliban. Ze heeft steeds geweigerd om dit te doen, te meer omdat ze van een andere vrijwilliger te horen kreeg dat andere mensen naar de taliban gingen en nooit meer terugkeerden. Haar oom werd gebeld met de vraag om verzoekende partij te overhandigen aan de taliban. Hierop regelde haar oom haar reis en diende ze in België een verzoek om internationale bescherming in. Dat ze geen gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent haar reisweg en hoe haar oom de reis heeft geregeld, hoeveel ze heeft betaald en dat ze niet weet wie de smokkelaar is, doet volgens haar geen afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Er dient te worden opgemerkt dat dit op dat moment haar minste zorg was gelet op de bedreigingen die zij en haar familie ontvingen. Ze vreest dat ze gedood zal worden door de taliban indien ze zou terugkeren naar Afghanistan. Ze wordt ervan verdacht te hebben gewerkt als spion. Haar oom werd ontvoerd door de taliban en vrijgelaten op voorwaarde dat hij verzoekende partij zou overleveren. Dat ze niet kan weten wie haar oom heeft ontvoerd en met hoeveel deze ontvoerders waren, betekent volgens haar niet dat haar verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Ze meent dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat ze slechts de versie van de feiten weergeeft zoals ze haar werden verteld door haar familieleden. Dat de commissaris-generaal zegt dat het algemeen gekend is dat documenten worden vervalst, wil niet zeggen dat de stukken die ze voorlegt, behelst zouden zijn met valsheid. Indien dit wordt veralgemeend, dan wordt het voor haar zo goed als onmogelijk om haar motieven te staven. Ze brengt verder naar voor dat er dient te worden opgemerkt dat het zeer moeilijk is om als verzoeker om internationale bescherming concrete bewijzen aan te brengen van feiten die niet worden vastgelegd op beeld. Ze vreest dat ze bij terugkeer zal worden gedood door de taliban. Om dit enigszins te kunnen staven legt ze drie video's voor van nieuwsgeving waaruit blijkt dat vaccinateurs niet worden beschermd in het land en dat er nog steeds een groot aantal burgerslachtoffers vallen. Ze vreest dus naar haar land van herkomst terug te keren omdat ze een oprechte vrees heeft en een reëel risico loopt op ernstige fysieke schade in haar land van herkomst en ze dus nog steeds vreest gedood te worden door de taliban. Dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen dat er momenteel een fundamenteel nieuwe situatie is en burgers in relatieve vrede kunnen leven in Afghanistan, geeft niet de werkelijkheid weer daar ze meent dat er een zeer groot *dark number* is van geweld op burgers.

2.3. Ze stelt verder dat, in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, ze dan ook omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig is, te meer daar haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten. Door hiervan in de bestreden zelfs geen melding te maken, en er dus in haar besluitvorming geen rekening mee te houden, schendt de commissaris-generaal haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Op basis van haar verklaringen in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming en alle in het administratief dossier aanwezige elementen, dient de commissaris-generaal dan ook te erkennen dat ze aan de op haar rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet-doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van haar huidige

asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien ze een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van de feiten die ze aanhaalde. In de door haar toegevoegde bewijzen brengt ze volgens haar tevens elementen naar voor waaruit blijkt dat vrijwilligers die vaccins toedienen, worden gezien als spionnen omdat deze de vaccins in de huizen van de mensen zelf toedienen. De taliban verdenken deze vrijwilligers dat zij op die manier informatie over de taliban zouden doorgeven.

2.4. Concluderend mag, volgens haar, dan ook worden gesteld dat ze volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover ze kennis heeft te hebben vermeld. Haar verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Ze heeft de gegrondheid van haar vrees voor ernstige schade dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat de commissaris-generaal had dienen te besluiten tot het erkennen van de verzoekende partij als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal had minstens dienen te erkennen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar haar land van herkomst zou terugkeren, een reëel risico loopt op ernstige schade en bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

2.5. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zo de Raad zou oordelen dat ze niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen als de Raad van oordeel is dat een bijkomend oordeel nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, in de zin van artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift de volgende stukken toe:

- Brief vanwege de taliban;
- Drie video's met nieuwsberichten.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 29 augustus 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het

verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten

ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij als medewerker aan poliovacinatiecampaagnes werd geïsoleerd door de taliban.

De verzoekende partij legt ter staving van dit eerste verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: haar originele taskara voorzien van een gelegaliseerde vertaling, een kopie van de identificatiepagina van haar Afghaans nationaal paspoort, een originele attestatie van het dorps hoofd ter staving van haar herkomst, een kopie van haar bankkaart, een kopie van de taskara van haar vader, een kopie van haar Afghaanse medische documenten, een drietal fotoprints aangaande haar werk als vaccinatieverzorger en de originele verzendveloppe en twee geluidsfragmenten. Bij haar verzoekschrift, waarbij ze beroep aantekent tegen de beslissing van de commissaris-generaal over haar eerste verzoek om internationale bescherming legt ze nog een getuigenis van haar sociaal-assistente met betrekking tot haar integratie in België en foto's betreffende haar activiteiten in België neer.

In het arrest van 30 november 2022 met nummer 281 223 oordeelt de Raad dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat ze omwille van haar medewerking bij poliovacinatiecampaagnes in haar regio van herkomst werd geïsoleerd door de taliban en evenmin dat ze ingeval van terugkeer naar haar regio van herkomst alsnog hierdoor in het vizier van de taliban zou komen. Ze maakt tevens niet aannemelijk dat ze bij terugkeer zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde besmet met door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd, noch brengt ze concrete elementen aan die aantonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan door haar familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten of vervolgd. Ze toont evenmin aan dat ze bij een terugkeer naar het district Surkhrod in de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft tegen dit arrest van de Raad geen cassatieberoep ingediend. Het voormelde arrest heeft aldus kracht van gewijsde.

4.3.2. De verzoekende partij volhardt in haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in haar moeilijkheden met de taliban die voortvloeien uit haar werk als vaccinatieverzorger. Ze voegt bijkomend toe dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat haar paternale oom ontvoerd werd door de taliban en werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij haar zou overleveren aan de taliban.

Ter staving van dit tweede verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een originele SD-kaart met een video over het gevecht dat plaatsvond en de situatie van andere vaccinatieverzorgeren in Afghanistan beschrijft en een kopie van de garantiebrieven van haar oom. In het verzoekschrift voegt zij tevens 3 video's en een verklaring betreffende de ontvoering van haar oom toe.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

(i) de verzoekende partij zich louter beperkt tot een verwijzing naar vluchtmotieven die ze in het verleden heeft uiteengezet namelijk dat ze door de taliban gevisieerd werd omwille van haar activiteiten als vaccinateur en verdacht werd van spionage nadat er een gevecht uitbrak tijdens haar activiteiten als vaccinateur en ze dus blijft volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas;

(ii) ze extra verklaringen aflegt over gebeurtenissen die ze in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft naar voren gebracht maar deze gebeurtenissen eerder door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig werden afgewezen en deze beoordeling door de Raad werd bevestigd;

(iii) de door haar neergelegde video niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming daar de video betrekking heeft op feiten die ongeloofwaardig werden geacht, het onmogelijk is om vast te stellen dat de video gaat over het gevecht waarin ze betrokken is aangezien ze er zelf niet op te zien is en het hoogst opmerkelijk is dat ze deze video neerlegt twee jaar na het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming;

(iv) de neergelegde garantiebrief van de taliban een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft omdat uit de algemene landeninformatie blijkt dat Afghaanse documenten omwille van de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn en deze brief is verbonden aan een element dat reeds eerder ongeloofwaardig werd beschouwd;

(v) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(vi) de verzoekende partij evenmin nood heeft aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, doch wel van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is;

(vii) ze geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat ze in het geval van terugkeer zodanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming;

(viii) nergens uit blijkt dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat zij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban haar niet zullen viseren bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekende partij heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

In het voorliggend verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen overtuigende argumenten bij die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Wat betreft de video's en de kopie van de garantiebrief van de taliban die door de verzoekende partij worden toegevoegd in het verzoekschrift, kunnen deze de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen. Deze video's en het desbetreffende document werden immers bijgevoegd zonder enige vertaling. Als de verzoekende partij documenten neerlegt, dient zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit houdt in dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld voorzien moeten worden van een eensluidende

vertaling, op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. In casu is dit niet gebeurd, waardoor de video's en de kopie van de garantiebrief niet in overweging worden genomen.

De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar verklaringen en stelt dat men niet kan concluderen dat haar relaas ongeloofwaardig is omdat zij niet weet wie haar oom ontvoerd heeft en met hoeveel ontvoerders ze waren. Met dit betoog gaat de verzoekende partij volledig voorbij aan voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing: *“Aangaande de kopie van garantiebrief van de taliban die u heden voorlegt merkt het CGVS vooreerst op dat uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninfo’ – bron 1) bovendien blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De bewijswaarde van de brief is aldus bijzonder relatief. Daarenboven wijst het CGVS erop dat ook dit document verbonden is aan een element uit uw relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Zo besliste het CGVS en bevestigde de Raad, dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de vermeende ontvoering van uw paternale oom (RvV, arrest 279.797, p.17-18). Dat u nu een garantiebrief voorlegt waarvan u stelt dat uw oom op basis hiervan zijn vrijlating heeft kunnen bewerkstelligen houdt dan ook geen steek.”*

De verzoekende partij voert verder nog aan dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. De verzoekende partij voegt echter geen nieuwe elementen toe die de elementen in haar eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht stellen.

4.3.4. Tijdens de terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat ze de taal heeft geleerd en een integratiecursus heeft gevolgd.

Voor zover de verzoekende partij hiermee wil aantonen dat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, wordt er op gewezen dat in het arrest van 30 november 2022 met nummer 281 223 reeds omstandig werd gemotiveerd omtrent het verblijf van de verzoekende partij in Europa en een (toegeschreven) verwestering.

In navolging van de commissaris-generaal, benadrukt de Raad evenwel dat uit het geheel van de landeninformatie die heden werd bijgebracht nog steeds niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reeel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel manifest in gebreke.

Met haar verwijzing dat ze de taal leert en een integratiecursus gevolgd heeft, deze niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet *in concreto* aantoont dat haar verblijf in het Westen en deze elementen haar dermate zouden hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij.

4.3.5. In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel nog steeds niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ook uit de informatie waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid. De Raad benadrukt dat uit de bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet

kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

4.3.6. De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zodanig gewijzigd is dat aan de verzoekende partij subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, B 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Daarnaast stelt de commissaris-generaal in dit verband nog vast dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoekende partij laat desbetreffende motivering geheel ongemoeid in haar verzoekschrift en brengt dan ook geen concrete elementen aan die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Er wordt volledigheidshalve nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd wordt door de informatie waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De verzoekende partij brengt aldus geen nieuwe feiten of elementen bij, en deze kunnen evenmin in de informatie vervat in het administratief dossier worden ontwaard, die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen eerder werd geoordeeld in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.7. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is

geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2 en 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekende partij, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS